

Nr 97

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen med förslag till förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt, m. m.; given Stockholms slott den 13 mars 1959.

Kungl. Maj:t vill härmed, under åberopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över finansärenden för denna dag, föreslå riksdagen att antaga härvid fogade förslag till

1) förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt;

2) förordning angående ändrad lydelse av 5 § förordningen den 8 juni 1951 (nr 457) om särskilt bidrag till producent av svensk film, så ock om fortsatt giltighet av samma förordning; samt

3) förordning angående fortsatt giltighet av förordningen den 8 juni 1951 (nr 458) om tillägg till förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt.

GUSTAF ADOLF

G. E. Sträng

Propositionens huvudsakliga innehåll

I avbidan på en slutlig prövning av 1957 års filmstödutrednings förslag förordas vissa provisoriska åtgärder i fråga om filmstödet och biograf-nöjesskatten. Förslag framlägges sålunda om förlängning på ett år av nu utgående producentbidrag till den svenska filmindustrin samt om höjning av bidragsprocenterna från 20 till 30 för svartvit film och från 35 till 45 beträffande färgfilm. Biografnöjesskatten föreslås sänkt med fyra procentenheter till 34 procent.

Vidare föreslås, att revyer skall undantas från skatteplikt enligt nöjesskatteförordningen.

Förslagen beräknas medföra en sänkning av statens nöjesskatteintäkter med omkring 5,5 milj. kronor.

Förslag
till
förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945
(nr 823) om nöjesskatt

Härigenom förordnas, att 6 § förordningen den 21 december 1945 om nöjesskatt skall upphöra att gälla samt att 3, 7 och 9 §§ samma förordning¹ skola erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives.

(Nuvarande lydelse)

3 §.

Nøjesskatt utgår för följande slag av nöjestillställningar, nämligen

a) *revy-, kabaret- och varietéföreställning;*

b) *biografföreställning;*

c) *uppvisning eller — — — under a) — g).*

Nøjesskatt utgår — — — andra föremål.

7 §.

Nøjesskatten utgår med 15 procent å *bruttopriset för varje biljett*, inberäknat skatten; dock att för biografföreställning nöjesskatten utgår med 38 procent å nämnda *pris*.

9 §.

Såsom biljettpris anses det för biljetten erlagda priset, däri inräknat förköpsavgift, särskild sittplatsavgift eller annan dylik avgift ävensom sådan program-, garderobs- eller därmed jämförlig avgift, vars erläggande utgör villkor för tillträde till tillställningen.

(Föreslagen lydelse)

3 §.

Nøjesskatt utgår för följande slag av nöjestillställningar, nämligen

a) *revyföreställning, som gives i samband med utskänkning, så ock kabaret- och varietéföreställning;*

b) *biografföreställning;*

c) *uppvisning eller — — — under a) — g).*

Nøjesskatt utgår — — — andra föremål.

7 §.

Nøjesskatten utgår med 15 procent å *summan av erlagda inträdesavgifter*, inberäknat skatten; dock att för biografföreställning nöjesskatten utgår med 34 procent av nämnda *summa*.

9 §.

Vid beräkning enligt 7 § av summan av erlagda inträdesavgifter skall såsom inträdesavgift anses det för biljett erlagda priset, däri inräknat förköpsavgift, särskild sittplatsavgift eller annan dylik avgift ävensom sådan program-, garderobs- eller därmed jämförlig avgift, vars erläggande utgör villkor för tillträde till tillställningen.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1959; dock att äldre bestämmelser alltjämt skola gälla i fråga om nöjestillställning, som dessförinnan tagit sin början.

¹ Senaste lydelse av 3 och 7 §§ se 1957:125 samt av 9 § se 1950:250.

Förslag

till

**förordning angående ändrad lydelse av 5 § förordningen den 8 juni 1951
(nr 457) om särskilt bidrag till producent av svensk film, så ock om
fortsatt giltighet av samma förordning**

Härigenom förordnas, *dels* att 5 § förordningen den 8 juni 1951 om särskilt bidrag till producent av svensk film¹, vilken enligt förordning den 6 maj 1955 (nr 169) gäller intill utgången av juni månad 1959, skall erhålla ändrad lydelse på sätt nedan angives, *dels ock* att förordningen i sålunda ändrat skick skall äga fortsatt giltighet intill utgången av juni månad 1960.

(Nuvarande lydelse)

5 §.

Bidraget utgår beträffande film, som framställts helt i färg, med *trettiofem* procent och beträffande annan film med *tjugo* procent av statens andel i nöjesskatten för biograf-föreställning, vid vilken bidragsberättigande film visas och i vilken till högst femton procent ingå utländska filmer. Annonsfilm anses icke utgöra del av föreställningen.

(Föreslagen lydelse)

5 §.

Bidraget utgår beträffande film, som framställts helt i färg, med *fyr-tiofem* procent och beträffande annan film med *trettio* procent av statens andel i nöjesskatten för biograf-föreställning, vid vilken bidragsberättigande film visas och i vilken till högst femton procent ingå utländska filmer. Annonsfilm anses icke utgöra del av föreställningen.

Denna förordning träder i kraft den 1 juli 1959.

Förslag

till

**förordning angående fortsatt giltighet av förordningen den 8 juni 1951
(nr 458) om tillägg till förordningen den 21 december 1945
(nr 823) om nöjesskatt**

Härigenom förordnas, att förordningen den 8 juni 1951 om tillägg till förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt, vilken förstnämnda förordning gäller intill utgången av juni månad år 1959², skall äga fortsatt giltighet intill utgången av juni månad 1960.

¹ Senaste lydelse av 5 § se 1955:169.

² Se 1955:170.

Utdrag av protokollet över finansärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 13 mars 1959.

Närvarande:

Statsministern ERLANDER, ministern för utrikes ärendena UNDÉN, statsråden NILSSON, STRÄNG, ANDERSSON, LINDELL, LINDSTRÖM, LANGE, LINDHOLM, KLING, SKOGLUND, EDENMAN, NETZÉN, JOHANSSON, AF GEIJERSTAM.

Chefen för finansdepartementet, statsrådet Sträng, anmäler efter gemensam beredning med statsrådets övriga ledamöter fråga om *vissa ändringar i nöjesbeskattningen* samt anför därvid följande.

Filmstöd och biografnöjesskatt

Inledning. Vid 1948 års riksdag genomfördes skärpningar av nöjesskatten på biografföreställningar. Denna skatt bestämdes då till 30 procent av den del av priset som inte översteg en krona (förut 15 procent) och till 45 procent av återstoden (förut 30 procent). Av skatten skulle tre fjärdedelar tillfalla staten och en fjärdedel kommunen.

I anledning av försämrade ekonomiska villkor för den svenska filmproduktionen antog 1951 års riksdag på fyra år bestämmelser (SFS 1951: 457) av innebörd att de svenska filmproducenterna skulle erhålla bidrag av statsmedel för av dem producerade långfilmer. Bidraget skulle utgå med tjugoprocent av statens andel i nöjesskatten för biografföreställning vid vilken sådan film visats. Det skulle betalas av biografägaren direkt till filmproducenten, varefter biografägaren fick göra ett häremot svarande avdrag i sin nöjesskattedeklaration.

Bestämmelserna om stöd åt den svenska filmproduktionen förlängdes vid 1955 års riksdag på ytterligare fyra år eller t. o. m. den 30 juni 1959 (SFS 1955: 169). Därvid höjdes bidragsprocenten till trettiofem i fråga om färgfilm.

I propositionen nr 66 till 1957 års riksdag anmäldes ett av 1956 års nöjesskatteutredning avgivet betänkande. På grundval av propositionen beslöts vissa ändringar i reglerna för biografnöjesskatten (SFS 1957: 125). Den progressiva skatteskalen ersattes med en proportionell skattesats av 38 procent, vilket innebar en mindre sänkning. Samtidigt infördes en särskild skattelindring för mindre biografier med högst 75 kronor i veckan. Vidare föreskrevs, att goda barnfilmer som visas på barnmatinéer eller av barnfilmklubbar skulle vara skattefria. Nöjesskatteutredningen hade även föreslagit en omläggning och höjning av stödet till de svenska filmproducen-

terna. Förslaget innebar, att tio öre för varje försåld biobiljett — detta belopp skulle vara skattefritt — skulle redovisas till ett gemensamt organ för fördelning mellan de svenska filmproducenterna. Härvid skulle en fjärdedel av det influtna beloppet användas till premiering av kvalitetsfilm m. m. Detta förslag föranledde inte något beslut från statsmakternas sida. Det förutsattes emellertid i propositionen, att utredningens förslag i nämnda del skulle upptas på nytt vid utgången av den period för vilken det nuvarande stödet beslutats. Från riksdagens sida (bevillningsutskottets betänkande nr 34) framhölls, att det är ett allmänt önskemål att stödåtgärderna till förmån för den svenska filmproduktionen framför allt kan inriktas på att främja tillkomsten av konstnärligt mera högtstående filmer. På hemställan av bevillningsutskottet beslöt riksdagen att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning angående fortsatt stöd åt svensk filmproduktion.

Med stöd av Kungl. Maj:ts bemyndigande den 6 juni 1957 tillkallades f. d. överdirektören *H. Älmeby* såsom utredningsman med uppdrag att verkställa utredning rörande fortsatt stöd åt svensk filmproduktion. Utredningen har antagit namnet 1957 års filmstödutredning. Under utredningsarbetets gång har samråd ägt rum med särskilt tillkallade experter, bl. a. från filmbranschen. Den 16 januari 1959 har utredningen avgivit betänkande angående filmstöd och biografnöjesskatt (SOU 1959: 2). I betänkandet föreslås höjning av det nuvarande filmstödet samt en teknisk omläggning som bl. a. är avsedd att möjliggöra premiering av kvalitetsfilmer. Därjämte förordas en sänkning av biografnöjesskatten i den formen att det 1957 beslutade bottenavdraget å 75 kronor i veckan skall höjas till 100 kronor samt att rätten till sådant bottenavdrag skall tillkomma samtliga biografer.

Över utredningens förslag har efter remiss *yttranden* inkommit från statskontoret, riksräkenskapsverket, skolöverstyrelsen, statens biografbyrå, statens pris- och kartellnämnd, överståthållarämbetet, länsstyrelserna i Stockholms, Östergötlands, Kronobergs, Kristianstads, Malmöhus, Göteborgs och Bohus, Älvsborgs, Kopparbergs, Jämtlands och Västerbottens län, Landsorganisationen i Sverige, Tjänstemännens centralorganisation, Riksförbundet Landsbygdens folk, Sveriges akademikers centralorganisation (Saco), Svenska stadsförbundet, Svenska landskommunernas förbund, Folketshusföreningarnas riksorganisation, Bygdegårdarnas riksförbund, Föreningen Sveriges filmproducenter, Sveriges filmuthyrareförening, Sveriges biografägareförbund, Svenska filmsamfundet, Svenska film- och biograf-föreningen, Svenska landsbygdens småbiografägares förbund, Barnfilmkommittén, Arbetarnas bildningsförbund, Sveriges lantbruksförbund, Kooperativa förbundet, Audio-visuella sällskapet, Svenska musikerförbundet, Svenska institutet för kulturellt utbyte med utlandet samt Sveriges radio aktiebolag. Därjämte har *yttranden* och skrifter avgivits av Svenska teaterförbundet, Svenska landsbygdens kvinnoförbund och två företag inom filmbranschen.

Vid överståthållarämbetets *yttrande* har fogats utlåtanden från stadskol-

legiet i Stockholm samt kulturdelegationen, uppbördsdirektionen, kammarkontoret och drätselnämnden i staden.

Remissbehandlingen utvisar, att starkt delade meningar föreligger i fråga om såväl formerna för filmstödet och sänkningen av biografnöjesskatten som beträffande omfattningen av de åtgärder på området som nu är påkallade. För ett slutligt ställningstagande till utredningens förslag behövs därför längre förberedelsestid än som står till buds, därest proposition i ämnet skall framläggas vid vårsessionen av 1959 års riksdag. Ett beslut i frågan erfordras emellertid med tanke på att giltighetstiden för de nuvarande bestämmelserna om filmstödet utgår den 30 juni 1959. Jag har också kommit till den uppfattningen att vissa stödåtgärder är omedelbart påkallade. Det beslut som i anledning härav är påkallat måste få provisorisk karaktär. Då jag nu anmäler frågan, kommer jag med tanke härpå att endast i stora drag redogöra för innehållet i betänkandet och de däröver avgivna yttrandena.

Filmstödutredningen. I betänkandet erinras om att vårt land haft en inhemsk filmproduktion sedan ungefär 50 år tillbaka. Långfilmsproduktionens storlek har varierat. Under 1930-talets första hälft omfattade den i genomsnitt 22 filmer per år. Under perioden 1937/38—1941/42 producerades årligen i medeltal 31 filmer, medan produktionen under perioden 1942/43—1947/48 steg till 40 å 41 filmer per år. I början av 1950-talet genomgick filmproduktionen en ekonomisk kris, varefter antalet filmer spelåren 1952/53—1957/58 varierat från 30 till 38 per år. I relation till folkmängden hade Sverige under första hälften av 1950-talet näst Finland den största långfilmsproduktionen i världen

Det framhålles vidare, att i förhållande till folkmängden torde Sverige även ha det största antalet biografier i världen, vilket får ses mot bakgrunden av den låga befolkningstätheten i stora delar av vårt land. Detta anges också vara förklaringen till att omkring två tredjedelar av landets biografier utgöres av småbiografer med mindre än fyra föreställningar per vecka. Samtidigt har Sverige — enligt internationell statistik — näst Finland det lägsta antalet biografbesök per år och invånare. Ca 90 % av biografernas omsättning ligger på de ca 900 biograferna i klasserna I—III, d. v. s. biografier med mer än tre föreställningar per vecka. Omkring 30 % av dessa biografier — motsvarande ca 43 % av omsättningen — är anslutna till filmproducenter.

Av det totala antalet premiärsatta långfilmer på de svenska biograferna utgör, påpekar utredningen, endast 9 å 10 % svensk film. Det relativt ringa antalet svenska långfilmer har emellertid en betydligt större andel i publikfrekvensen. De svenska filmerna svarar således för mer än en fjärdedel av biografernas totala besökarantal.

För att erhålla underlag för överväganden rörande producentstödet har utredningen verkställt undersökningar beträffande den svenska filmproduktionens lönsamhet. Dessa undersökningar visar, att den svenska filmproduktionen under den gångna delen av 1950-talet — med undantag för

spelåret 1951/52 — redovisat betydande förluster. De totalt redovisade förlusterna för filmer som ingår i undersökningarna har — före skatteåterbäring och produktionsbidrag från biograferna — för spelåren 1952/53—1956/57 uppgått till 3,6, 4,8, 7,1, 6,4 respektive 4,6 milj. kronor. Genomsnittligt per film har de redovisade förlusterna respektive år uppgått till 136 000, 180 000, 230 000, 196 000 och 170 000 kronor. I dessa siffror ingår icke — på grund av filmernas speciella karaktär — sådana filmer, som är helt skattebefriade enligt 14 § nöjesskatteförordningen. Resultaten för dessa filmer torde ha varit avsevärt bättre.

Inom utredningen har en särskild bearbetning verkställt av undersökningsmaterialet med fördelning på integrerade företag — varmed förstås producentföretag med egna biografkedjor — och fristående filmproducenter. Något mer än två tredjedelar av antalet filmer kommer på de integrerade företagen och något mindre än en tredjedel på de fristående producenterna. Bearbetningen visar, att filmproduktionen genomgående under åren gett sämre resultat för de integrerade företagen än för de fristående producenterna. Således redovisar — sedan nöjesskatteåterbäring och produktionsbidrag från biografägarna avräknats — de integrerade företagen för spelåren 1950/51—1956/57 en förlust av sammanlagt 15,3 milj. kronor, medan de fristående producenterna för samma tid redovisar ett netto av 422 000 kronor. Detta beror enligt utredningen dels på högre intäkter och dels på lägre produktionskostnader för filmer, som framställts av de senare.

Utredningen finner inte möjligt att avgöra, om filmhyrorna är marknadsmissigt riktiga, d. v. s. motsvarar vad de skulle uppgå till om filmproduktionen i de integrerade företagen inte drevs tillsammans med biografirörelse.

Skillnaden i resultat mellan de båda företagargrupperna torde emellertid, framhåller utredningen, i första hand bero på andra omständigheter. De fristående producenterna, som gör enstaka filmer per år eller med ett par års mellanrum och ej har stöd av egna biografkedjor, måste givetvis vara ytterst försiktiga såväl vid valet av inspelningsobjekt som i fråga om därtill knutna kostnader. De integrerade företagen, som i anslutning till innehav av ateljéer och biografkedjor bedriver filmproduktion, har en tryggare ställning. Denna beror även på innehavet av andra inkomstkällor, varjämte den kontinuerliga produktionen av ett flertal filmer årligen ger en ytterligare möjlighet till riskutjämning och därmed också förutsättningar för att ta större risker på konstnärliga experiment än de fristående producenterna kan göra.

Enligt vad utredningen vidare framhåller uppgick nuvarande skatteåterbäring under budgetåret 1957/58 till 2,7 milj. kronor och har för de två närmast föregående budgetåren uppgått till genomsnittligt ca 3 milj. kronor. Genom ökningen av antalet färgfilmer kan stödet för budgetåret 1958/59 änyo beräknas uppgå till ca 3 milj. kronor.

Utredningen utgår från att en svensk långfilmsproduktion av ett 30-tal filmer per år ungefär svarar mot de förutsättningar som finns vid bibehållen andel för den svenska filmen i den totala besöksfrekvensen. Av de båda huvudalternativ som kommit i fråga för producentstödet, nämligen fortsatt di-

rekt stöd åt produktionen eller en generell sänkning av nöjesskatten, finner utredningen sig ej kunna förorda det senare. De huvudsakliga skälen härför är, att en större nöjesskattesänkning i första hand skulle tillgodose den utländska filmen, på vilken kommer ca tre fjärdedelar av skatteintäkterna, samt att den skulle medföra en försämrad ställning för de fristående producenterna, medan de integrerade företagen skulle få en gynnad ställning.

Utredningen föreslår ett stöd i nya former, vari ingår särskilt kvalitetsstöd åt långfilmsproduktionen, stöd åt produktionen av barnfilm och kortfilm samt medel för forskning och exportfrämjande åtgärder. Stödmedlen — som skall utgöra 11 % av den till länsstyrelserna redovisade statliga biografnöjesskatten, vilken i utgångsläget beräknas uppgå till 43,5 milj. kronor per år — föreslås direkt överförda från länsstyrelserna till ett särskilt organ, som skall förvalta och fördela medlen. Den summa som ställes till förfogande beräknas för budgetåret 1959/60 — vid en mot genomsnittet under åren 1950—1956 beräknad nedgång i besöksfrekvensen av 15 % — uppgå till sammanlagt ca 4,8 milj. kronor. Genom att stödmedlen bestämmas i viss relation till den statliga biografnöjesskatten — och därmed även i relation till biljettintäkterna — uppnås värdebeständighet och förenkling av administrationen. Särskilda överenskommelser med organisationer och enskilda företag behövs ej för stödets genomförande.

Utredningen föreslår, att stödet i första hand skall uppdelas så, att huvuddelen eller tre fjärdedelar användes för generellt stöd åt långfilmsproduktionen. Den återstående fjärdedelen skall användas på följande sätt. Först avsättes medel med upp till 100 000 kronor för forskningsändamål m. m. och 100 000 kronor för exportfrämjande åtgärder. Av resterande medel skall 10 % användas för stöd åt produktion av kortfilm och 20 % för stöd åt framställning av speciell barnfilm, i första hand film som är lämpad för barn under 11 år. Återstoden skall användas för premiering av en från allmänna synpunkter önskvärd långfilmsproduktion.

Härutöver föreslås, att bestämmelserna om skattebefrielse för barnfilm — som nu gäller för barnmatinéer och av barnfilmklubbar anordnade föreställningar — skall utvidgas att gälla även vid kvällsföreställningar med svenskproducerade barnfilmer, som härför godkänts av den till barnfilmkommittén anslutna barnfilmjuryn. Sådan skattebefrielse skall dock endast gälla för filmer, som har en längd av minst 1 000 m i bredfilm eller 400 m i smalfilm, eller för program sammansatta av flera sådana svenskproducerade barnfilmer, som tillsammans har denna längd, under förutsättning att visningen sker på entimmesföreställningar.

I fråga om det generella stödet åt långfilmsproduktionen anser utredningen, att den fördelning enbart efter spelintäkterna som f. n. sker bör ersättas av en fördelning dels i förhållande till produktionskostnaderna och dels i förhållande till spelintäkterna. Dessa bidrags storlek får med hänsyn till produktionens omfattning och tillgängliga medel bestämmas årligen men bör vara maximerade till högst 20 % av kostnaderna och högst 30 % av spelin-

täkterna. Kostnadsbidraget bör dock — för att det skall få någon betydelse — vara minst 10 %.

Utredningen föreslår en omprövning av den skattebefrielse som f. n. under vissa förutsättningar kan erhållas för såväl svensk som utländsk film. Skattebefrielsen — som tillkom då biografnöjesskatten var väsentligt lägre än nu — ger, framhåller utredningen, ett stöd som för svartvit film är ca sju gånger och för färgfilm nära fyra gånger större än den nuvarande skatteåterbäringen för svensk långfilm.

I stället för denna skattebefrielse föreslår utredningen, att för sådana filmer som är ägnade att tjäna »vetenskapligt ändamål eller upplysnings-, undervisnings- eller uppfostringssyfte» och som samtidigt är av »allmänt värde för samhället» skall införas möjlighet till skattenedsättning med 40 %. Samtidigt föreslår utredningen, att svenska filmer, som erhåller sådan nedsättning, likväl skall vara berättigade till generellt stöd efter samma grunder som övriga svenska långfilmer. De bör därjämte även kunna komma i fråga för stöd efter kvalitetsbedömning.

Genom att stödmedlen utgör viss del av den totala biografnöjesskatten, får de ingen direkt anknytning till den svenska filmproduktionens storlek och kostnaderna härför samt spelintäkterna därav. Det är därför inte möjligt att på förhand ange storleken av de medel, som de olika filmerna kan berättiga till. Det organ, som skall ha hand om medlen, bör därför arbeta med en årlig budget och ha möjlighet att fondera medel. Ur fonden bör medel kunna tagas då budgeten överskrides, liksom fonden bör tillföras budgetmedel som icke åtgår.

För administration och fördelning av stödmedlen föreslås, att ett särskilt bolag bildas. Kungl. Maj:t skall godkänna bolagsordning och ändringar i denna. Ordföranden i bolagets styrelse och suppleant för denne bör utses av Kungl. Maj:t. Särskilt kontrakt mellan staten och bolaget bör finnas, innehållande föreskrifter om förvaltningen m. m.

För fördelning av premierna till förtjänta producenter av svenska långfilmer respektive kortfilmer föreslås tillsättande av en särskild jury, som utses av Kungl. Maj:t för högst tre år. Ledamöterna bör avgå växelvis. De medel, som anslås för stödjande av svensk barnfilmsproduktion, bör fördelas av barnfilmjuryn.

Utredningen har även framlagt förslag om att medgiva samtliga biografer ett bottenavdrag om 100 kronor per vecka och på så sätt åstadkomma en s ä n k n i n g av biografnöjesskatten. Till grund för detta förslag ligger undersökningar rörande besöksfrekvensen på biograferna och biografbranschens lönsamhet.

Besöksfrekvensens utveckling har undersökts i 10 av de största städerna, som tillsammans svarar för över 40 % av biografernas totala besökarantal. Då siffrorna för år 1957 påverkades av den stora influensaepidemien under hösten nämnda år, har det inte ansetts möjligt att med någon större grad av säkerhet bedöma, huruvida och i vilken omfattning televisionen med-

verkade till en nedgång i besöksfrekvensen detta år. I jämförelse med genomsnittet för åren 1950—1956 hade åtta av städerna en ökning, medan Stockholm och ytterligare en stad visade minskning av besöksfrekvensen. Med hänsyn till de sålunda konstaterade svårigheterna att göra en bedömning på grundval av 1957 års siffror har utredningen sökt få uppgifter så långt fram i tiden som möjligt för att få en säkrare uppfattning om televisionens återverkningar i de områden, som haft sändarestationer under hela eller större delen av år 1958. Sådant siffermaterial har sammanställts för Stockholm, Göteborg och Malmö.

Nedgången i besöksfrekvensen för Stockholm under år 1958 i jämförelse med genomsnittet för åren 1950—1956 utgjorde 15 %. För Göteborg och Malmö visar beräkningarna en nedgång mot nämnda genomsnitt med 7 respektive 2 %. I Stockholm var nedgången ganska jämnt fördelad under året med 14,5 % på första och 16 % på andra halvåret. Göteborg hade en minskning under första halvåret med 6 % och andra halvåret med 8 %, medan däremot Malmö visade en ökning i besöksfrekvensen under första halvåret med 1,5 % och en minskning andra halvåret med 6 %. I Göteborg och Malmö blev televisionsförbindelserna reguljära först i maj 1958.

Jämte England synes Sverige vara det enda land i Europa, som redan nu har en relativt hög televisionstäthet. Antalet licenser i Sverige uppgick den 30 november 1958 till 212 000 eller en på 35 invånare. I England hade man vid utgången av år 1957 en televisionsapparat på var sjätte invånare. I Stockholm motsvarade licenstätheten vid utgången av november månad 1958 en apparat på var elfte invånare.

Utredningen anser sig inte kunna bedöma, hur televisionen på längre sikt kommer att återverka på biografnäringen. Den mycket hastiga ökningen av antalet licenser i stockholmsområdet ger dock förutsättningar för att med viss reservation bedöma effekten under televisionens utbyggnadsperiod vid en relativt hög licenstäthet. Återverkningarna på längre sikt kan, framhåller utredningen, möjligen bli större, men det kan också tänkas, att anskaffningskostnaden för apparaterna och nyhetsintresset under televisionens utbyggnadsperiod i högre grad påverkar frekvensen av andra nöjen än vad senare blir fallet.

Då endast England f. n. har en högre licenstäthet än Sverige, anser utredningen det svårt att göra jämförelser med utvecklingen i andra europeiska länder. Bestämda slutsatser om televisionens återverkningar på biografnäringen i England kan enligt utredningen inte dras med anledning av den högkonjunktur, som den engelska biografnäringen hade under de första efterkrigsåren, synbarligen sammanhängande med den starka varubristen som gav stora förutsättningar för en stark ökning av biografbesöken.

Även om man inte klart kan förutse återverkningarna av konkurrensen från televisionen på längre sikt, finner utredningen det dock rimligt, att en viss jämkning i nöjesskatten företas på grund av de erfarenheter som nu kan redovisas.

Utredningen har verkställt en undersökning av förändringarna i biografbranschens lönsamhet under senare år. Denna utvisar en avsevärd förbättring. Hänsyn härtill bör enligt utredningens mening tagas vid förändringar i nöjesskatten. Därjämte bör också beaktas de jämkningar i skatten till biografernas förmån, som genomfördes den 1 juli 1957, vartill även bör förutsättas att en viss kostnadsanpassning skall kunna genomföras.

För en kompensering av biografernas inkomstminskning kan man, framhåller utredningen, välja två vägar. Den ena är en direkt sänkning av nöjesskatten med ett visst antal procentenheter. Den andra är att medge s. k. bottenavdrag för samtliga biografier. Vid valet mellan alternativen anser utredningen, att hänsyn bör tas till hur de skatteändringar som genomfördes år 1957 verkat för olika företag och hur en större frekvensminskning påverkar visningsställena individuellt. Därvid konstaterar utredningen, att övergången från progressiv till proportionell skatt medförde inkomstökning för biografier med högre biljettprislägen än ca två kronor fem öre samt att en minskning i besöksfrekvensen i mindre grad går ut över de centralt belägna biograferna med de högsta biljettprislägena, men i ökad utsträckning drabbar de mindre lägesbetonade biograferna. Härtill kommer, att möjligheterna för kostnadsanpassning är mer begränsade för de mindre och medelstora enheterna.

Utredningen föreslår, att en nedsättning av nöjesskatten för biograferna genomföres på så sätt, att s. k. bottenavdrag skall erhållas för samtliga visningsställen med ett belopp av 100 kronor per visningsställe och vecka. Härigenom erhåller de mindre och medelstora enheterna, som i första hand behöver kompensering, denna genom en proportionellt större nedsättning samtidigt som skattelättnaden också proportionellt sett ger större nedsättning vid sjunkande frekvens och därmed följande ökade svårigheter för kostnadsanpassning. För de ambulerande företagen, som inte har fasta visningsställen, skall enligt förslaget medges en nedsättning av den direkta skatten med tre procentenheter.

Utredningen förutsätter, att filmhyra inte skall uttagas på bottenavdraget och utgår därvid från att en nedsättning av skatten, som icke förutsätter en biljettprissänkning och som närmast är att betrakta som en skatteåterbäring till biograferna i förhållande till en sjunkande individuell lönsamhet, inte skall minskas genom att filmuthyrarna kräver att få någon andel därav. Då filmuthyrarna emellertid framställt krav härom, föreslår utredningen alternativt, att biografägarna i stället erhåller direkt skatteåterbäring med högst 100 kronor per visningsställe och vecka.

Slutligen föreslår utredningen en omläggning av skatteredovisningen och genomförande av en förbättrad statistisk redovisning av nöjesskattemedlen.

De ekonomiska verkningarna av utredningens förslag i ingångsskedet framgår av följande uppställning, vilken även utvisar skatteminskningen i anledning av de ändringar i biografbeskattningen, som genomfördes år 1957.

	1957 års ändringar	Utred- ningens förslag	Summa
Milj. kronor			
Producentstöd	—	4,8	4,8
Skattebefrielse för barnfilm:			
a matinéer	1,7	—	1,7
b kvällsföreställningar med svensk barnfilm	—	0,4	0,4
Bottenavdrag för biograferna	2,0	4,0	6,0
Övergång från progressiv till proportionell beskattning..	1,9	—	1,9
	5,6	9,2	14,8
Avgår:			
Nuvarande producentstöd	—	3,0	3,0
Ändring av 14 § nöjesskatteförordningen (skattenedsätt- ning med 40 % i stället för nu gällande skatte- befrielse).....	—	0,9	0,9
	5,6	5,3	10,9

Det nuvarande stödet åt filmproduktionen uppgår till ca 3 milj. kronor årligen. Den summa om 4,8 milj. kronor, som enligt utredningens förslag beräknas bli tillgänglig för det direkta producentstödet under budgetåret 1959/60, har framräknats med utgångspunkt från en beräknad frekvensminskning på biograferna av 15 % i jämförelse med åren 1950—1956 i de områden av landet — med ca 4,4 milj. invånare — som beräknas vara täckta av televisionssändningar från den 1 juli 1959. Om en lika stor frekvensminskning vid senare tidpunkt inträder för hela landet, beräknas beloppet sjunka till 4,5 milj. kronor.

Remissyttrandena. Det av utredningen framlagda siffermaterialet och de slutsatser utredningen dragit därav har ingående behandlats i vissa yttranden, särskilt i dem som avgivits av remissinstanser som företräder filmbranschen. I samband härmed lämnar *Sveriges biografägareförbund* bl. a. den upplysningen att besöksfrekvensen i Stockholm under januari 1959 enligt preliminära siffror nedgått med 11,9 procent i jämförelse med januari 1958.

I praktiskt taget samtliga yttranden förordas, att filmbranschen erhåller lättnader i form av ökat stöd åt den svenska filmproduktionen och genom sänkning av biografnöjesskatten. *Statskontoret* och *länsstyrelsen i Östergötlands län* avstyrker emellertid vad utredningen föreslagit i nu angivna båda hänseenden. *Överståthållarämbetet* motsätter sig förslaget att sänka biografnöjesskatten och uttalar sig för att lättnaderna för filmbranschen helt får formen av producentstöd. *Svenska stadsförbundet* avråder likaledes från en skattesänkning och understryker, att en sänkning av biografnöjesskatten i vart fall inte bör gå ut över kommunernas andel av denna. *Svenska landskommunernas förbund* uttalar sig för en mera begränsad skattesänkning än utredningen föreslagit. — Ett fåtal remissinstanser, däribland *riksräken-*

skapsverket och länsstyrelsen i Västerbottens län anser, att frågan om sänkning av biografnöjesskatten bör anstå till dess säkrare underlag för frågans bedömning kan erhållas. — Å andra sidan betonas, särskilt i yttranden från filmbranschens sida, att snara åtgärder är nödvändiga. Härvid hänvisar man framför allt till televisionens starka utveckling och en fortgående nedgång av publikfrekvensen på biograferna. Det understrykes vidare på ett flertal håll, att utvecklingen på hithörande områden går snabbt och att det beslut som statsmakterna nu kan fatta endast kan få temporär giltighet.

Såsom delvis framgår av det nyss anförda har praktiskt taget samtliga remissinstanser som ingått på frågan tillstyrkt, att det nuvarande filmstödet höjes. Man har därvid i regel uttalat sig för en höjning utöver den nivå utredningen räknat med. Sålunda förordar *statens biografbyrå* att stödet ges sådan omfattning att den svenska filmproduktionens förluster blir helt täckta. *Landsorganisationen* föreslår, att filmstödet blir 50 procent högre än enligt utredningens förslag.

Däremot går meningarna starkt isär om de lämpliga formerna för filmstödet. Utredningens förslag i denna del har i princip biträts av länsstyrelserna i Malmöhus, Göteborgs och Bohus, Älvsborgs, Kopparbergs samt Västerbottens län, Landsorganisationen, Saco, Arbetarnas bildningsförbund och Kooperativa förbundet. Såsom en särskild fördel med förslaget betecknas därvid på flera håll att det innebär möjlighet att ge särskilt stöd åt kvalitativt högstående filmer. I några yttranden, bl. a. Landsorganisationens, föreslås, att stödet åt kvalitetsfilm erhåller större utrymme än i utredningens förslag. — Ett flertal remissinstanser anser emellertid, att man bör bygga på nuvarande stödform. Detta gäller bl. a. statskontoret, riksräkenskapsverket, statens biografbyrå, statens pris- och kartellnämnd, länsstyrelserna i Stockholms, Östergötlands och Jämtlands län, Riksförbundet Landsbygdens folk samt praktiskt taget samtliga instanser som företräder filmbranschen och dess anställda. Därvid vänder sig särskilt de sistnämnda instanserna mot att förslaget enligt deras uppfattning ger det allmänna möjlighet att ingripa dirigerande i branschen. Från bl. a. riksräkenskapsverkets sida uttalas, att det synes nästan ogörligt att finna ett system, som tillgodoser nödvändiga krav på objektivitet vid fördelning av medel som skall gå till kvalitetsstöd. — Å andra sidan anses i några yttranden, att den nuvarande stödformen kan kombineras med ett stöd åt kvalitetsfilm, eventuellt via anslag över budgeten.

I de yttranden, där en sänkning av nöjesskatten förordas, betonar man på flera håll sambandet mellan en sådan åtgärd och en höjning av filmstödet. I regel synes man förorda en kraftigare sänkning än den av utredningen föreslagna. Längst går härvid representanterna för filmbranschen, vilka i allmänhet hemställer, att biografnöjesskatten jämföras med nöjesskatten på andra tillställningar, d. v. s. sänkes till 15 procent. Härvid påpekas, att om detta förslag genomföres, filmstödet kan bortfalla. Ett förslag av likartad innebörd framföres av Kooperativa förbundet. Enligt förbundets

mening bör skatten sänkas till 20 procent, varvid en fjärdedel av intäkterna bör användas till premiering av kvalitetsfilm. — Den av utredningen föreslagna nivån för skattesänkningen tillstyrkes emellertid av länsstyrelserna i Malmöhus, Älvsborgs och Jämtlands län, Landsorganisationen, Bygdegårdarnas riksförbund samt Sveriges lantbruksförbund.

Förslaget att verkställa skattesänkningen genom att medge samtliga biografier ett bottenavdrag har tillstyrkts av fem länsstyrelser, Landsorganisationen, Folketshusföreningarnas riksorganisation, Bygdegårdarnas riksförbund, Svenska landsbygdens småbiografägarerförbund och Sveriges lantbruksförbund. — Uttalanden till förmån för en sänkning av procentsatsen för biografnöjesskatten göres däremot av riksräkenskapsverket, länsstyrelserna i Stockholms och Kronobergs län, Riksförbundet Landsbygdens folk, Saco samt flertalet av de remissinstanser, som företräder filmbranschen och dess anställda. Därvid har, särskilt från *Sveriges filmuthyrareförening*, anförts kritik mot den juridiska konstruktionen av bottenavdraget i vad denna innebär att filmuthyraren inte skall få betinga sig filmhyra på den mot avdraget svarande delen av biografägarens intäkter. Motsvarande kritik riktas mot konstruktionen av det bottenavdrag som enligt 1957 års beslut tillkommer småbiografier, och föreningen har i sitt yttrande tillkännagivit som sin avsikt att, sedan filmstödutredningens förslag prövats av statsmakterna, i fortsättningen uttaga häremot svarande filmhyra.

Slutligen torde få nämnas, att utredningens förslag att ersätta nu gällande skattefrihet för undervisningsfilm m. m. med en 40-procentig skattenedsättning jämte möjlighet för svenska producenter att erhålla del i det föreslagna filmstödet har väckt gensagor i praktiskt taget samtliga yttranden.

Departementschefen. Filmstödutredningen har efter ingående undersökningar av den svenska filmproduktionens och biografbranschens ekonomiska förhållanden framlagt förslag till omläggning och höjning av nu utgående stöd till svensk filmproduktion samt om en sänkning av biografnöjesskatten. Beträffande stödet åt filmproduktionen har utredningen, delvis på grundval av ett tidigare utredningsförslag, utformat ett system, som skall göra det möjligt att tillgodose de önskemål om särskilt stöd åt kvalitetsfilm som uttalats bl. a. från riksdagens sida. Tillsammansagna innebär utredningens förslag att det allmänna — i huvudsak staten — på olika vägar tillför filmbranschen del av nöjesskatten till ett belopp av drygt 5 milj. kronor.

Remissbehandlingen visar, att man på de flesta håll anser nödvändigt att medge filmbranschen lättnader, och man har därvid i regel velat gå ännu något längre än utredningen. Meningarna går emellertid starkt isär om de lämpliga formerna för det stöd som kan ifrågakomma. Från branschens sida har man i denna del i huvudsak ställt sig avvisande till utredningens förslag. Mot bakgrunden härav är det tydligt, att ingående överväganden erfordras, innan en mera slutgiltig ståndpunkt kan tas till förslaget. För ett uppskov

talat även att förhållandena på området kan ändras ganska snabbt. Den av biografägareförbundet lämnade uppgiften om publikfrekvensen på biograferna i Stockholm kan sålunda tyda på att biografbesöken kan minska ännu mera än utredningen på grundval av för den tillgängligt material ansett sig böra räkna med. I detta sammanhang kan erinras om att antalet televisionslicenser ökat mycket snabbt under innevarande år. Detta belyses av följande uppgifter om antalet licenser i hela landet vid olika tidpunkter.

1/1 1957	16 389
1/1 1958	86 790
1/7 1958	164 832
1/1 1959	244 479
4/3 1959	333 176

Vad här anförts synes emellertid också med tydlighet ge vid handen, att man i den föreliggande situationen inte kan inskränka sig till att förlänga det nuvarande filmstödet och i övrigt uppskjuta frågan till nästa års riksdag. I likhet med utredningen och det stora flertalet remissinstanser har jag kommit till den uppfattningen att branschen under den närmaste framtiden inte kan bära en skattebelastning av nuvarande storlek. Trots de allvarliga betänkligheter som måste hysas mot att avstå från statsinkomster i dagens läge anser jag sålunda ofrånkomligt att redan nu föreslå vissa lättnader. Beslutet härom måste emellertid, såsom antytts redan i inledningen, få provisorisk karaktär.

Med denna utgångspunkt synes endast kunna övervägas åtgärder inom den nu gällande lagstiftningens ram, d. v. s. att höja det nuvarande filmstödet och att jämka procentsatsen för biografnöjesskatten nedåt. Vad särskilt angår det av utredningen anvisade alternativet för en skattesänkning, d. v. s. ett bottenavdrag som uteslutande skulle tillkomma biografägaren, får jag erinra om den kritik som från branschhåll framförts mot avdragets konstruktion. En närmare prövning av denna fråga är uppenbarligen nödvändig, innan det kan övervägas att härutinnan följa utredningens förslag. Jag förutsätter emellertid, att någon ändring från branschens sida inte göres i fråga om hittills medgivet bottenavdrag för småbiograferna. Den ståndpunkt som härvidlag kommer att intas från branschens sida anser jag böra tillmätas väsentlig betydelse vid den kommande prövningen av filmfrågan.

Beträffande storleken av de lättnader som nu kan ifrågakomma synes utredningens förslag innebära en godtagbar utgångspunkt. Den av utredningen förordade avvägningen mellan vad som bör utgå i ökat producentstöd och vad som bör användas till sänkning av biografnöjesskatten synes likaledes i huvudsak lämplig. Jag anser mig dock böra förorda en något längre gående sänkning av biografnöjesskatten än som motsvarar utredningens förslag. I enlighet härmed förordar jag, att biografnöjesskatten fr. o. m. den 1 juli 1959 sänkes med fyra procentenheter eller från 38 till 34

och att samtidigt procentsatsen för stöd åt svenskproducerad svartvit film ökas från 20 till 30 och motsvarande procentsats för färgfilm från 35 till 45. Vid bestämmandet av procentsatserna för filmstödet har beaktats, att detta stöd torde få baseras på något lägre nöjesskatteintäkter än utredningen förutsatt. Genomföres vad jag sålunda förordat, torde statens intäkter av nöjesskatten komma att nedgå med omkring 5,5 milj. kronor. För filmbranschen i dess helhet motsvarar sänkningen av biografnöjesskatten och höjningen av filmstödet tillsammans en lättnad i beskattningen med ca 13 procent.

Jag vill understryka, att vad jag här förordat innebär ett provisorium och att statsmakterna vid en slutlig prövning av filmstödutredningens förslag bör vara oförhindrade att välja andra lösningar.

Utredningens förslag att ersätta nu medgiven skattefrihet för s. k. dokumentärfilm m. m. med skattenedsättning jämte stöd åt svenskproducerad sådan film har, som den föregående redogörelsen utvisar, mött starkt motstånd vid remissbehandlingen. Med hänsyn härtill vill jag redan i detta sammanhang uttala att förslaget, ehuru förenat med vissa fördelar, inte synes böra genomföras.

Jag vill emellertid förorda, att en av utredningen föreslagen och i remissyttrandena allmänt tillstyrkt förenkling i fråga om redovisningen av nöjesskatten — innebärande att skatten uträknas på grund av de totala intäkterna och inte på varje biljett — kommer till stånd.

Skatteplikt för revyer

Inledning. Före 1957 års ändringar i nöjesskatteförordningen var i princip alla sceniska och musikaliska framträdanden belagda med nöjesskatt. Skatteplikt förelåg sålunda för teaterföreställning, musikunderhållning, litterär underhållning, uppvisning i konstnärlig dans samt revy-, kabaret- och varietéföreställning. Undantag gällde endast för operans och dramatiska teaterns föreställningar i deras ordinarie lokaler i Stockholm.

I enlighet med förslag av 1956 års nöjesskatteutredning beslöts vid 1957 års riksdag att undanta teater, musikunderhållning, litterär underhållning och uppvisning i konstnärlig dans från skatteplikt. Denna åtgärd motiverades främst med det kulturella värde som i allmänhet ligger i teater- och konsertverksamhet. Däremot bibehölls den tidigare regeln att skatt skulle erläggas för revyer, kabareter och varietéer.

Vid de nya reglernas tillkomst förutsågs både från Kungl. Maj:ts och riksdagens sida (propositionen nr 66 s. 49 f och bevillningsutskottets betänkande nr 34 s. 20 f), att vissa gränsdragningsvårigheter skulle uppkomma. Det ansågs därför nödvändigt att uppställa schablonmässiga regler och att godtaga de därmed följande konsekvenserna, exempelvis att en från konstnärlig synpunkt tämligen likgiltig operett fritas från nöjesskatt, medan en högtstående revy drabbas därav. Ytterligare framhölls, att gränsdragningsvårigheter

ter skulle föreligga även om skatteplikten på området skulle omfatta endast kabareter och varietéer.

Vid innevarande riksdag har väckts en motion, vari bl. a. yrkats att revyer måtte fritagas från nöjesskatt. Motionen har behandlats av bevillningsutskottet i dess betänkande nr 12, därvid utskottet, under hänvisning till pågående överväganden i frågan inom finansdepartementet, hemställt, att motionen icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd. Utskottet framhåller i betänkandet, att enligt vad utskottet erfarit de tolkningssvårigheter som befarades vid de nya bestämmelsernas tillkomst har besannats samt att bestämmelserna, såsom de är utformade, ger utrymme för subjektiva bedömanden, vilket är ägnat att försvåra en likformig rättstillämpning.

Departementschefen. För revyer har sedan länge uttagits nöjesskatt. 1957 års beslut innebar sålunda inte någon förändring i fråga om skatten på revyer. Vad som föranlett de under senare år framställda kraven på skattefrihet för denna underhållningsform är, att teaterföreställningar, konserter, uppläsningar och uppvisningar i konstnärlig dans år 1957, med hänsyn till det värde sådana föreställningar i regel har från kulturell synpunkt, ansågs böra undantas från det skattepliktiga området. Till stöd för önskemålen om skattefrihet jämväl för revyer har främst åberopats svårigheterna att med nu gällande regler avgränsa det skattefria området. Man har emellertid också framhållit, att vissa revyer är konstnärligt mera högtstående än åtskilliga teaterföreställningar.

Det förutsågs, att vissa svårigheter skulle uppkomma i tillämpningen, när det gällde att dra en gräns mellan skattefri teater och skattepliktig revy. Man ansåg sig emellertid kunna räkna med, att svårigheterna skulle kunna hemästras.

Erfarenheterna från den tid, under vilken 1957 års regler tillämpats, synes ge vid handen, att gränsdragningssvårigheterna blivit större än man räknat med. Dessa svårigheter har inte minst samband med uppkomsten av en ny form av lättare underhållning som formellt framträder såsom teaterpjäs men från andra synpunkter skulle kunna betecknas som revy.

Med hänsyn till vad sålunda förekommit synes en ändring av bestämmelserna böra övervägas. En möjlighet härvidlag skulle självfallet vara att på nytt införa de regler som gällde före den 1 juli 1957. Onekligen framstår detta som den mest rationella lösningen. Mot bakgrund av att helt skattefrihet f. n. gäller för teater och konserter m. m. finge skatteprocenten därvid modereras. Jag är emellertid inte beredd att nu förorda en sådan åtgärd.

Under dessa omständigheter synes endast återstå att tillmötesgå önskemålen om skattefrihet för revyer. Inte heller denna åtgärd går fri från invändningar, och jag får härvidlag erinra om de skäl som anfördes, när frågan behandlades vid 1957 års riksdag. Revyföreställningarna är visserligen i många fall konstnärligt högtstående, men de kan lika ofta bjuda på underhållning av enbart nöjesbetonad karaktär. Undantas revyerna från skatteplikt, innebär detta, såsom påpekades år 1957, att man låter gränsdragnings-

svårigheter föranleda ett ganska betydande avsteg från vad som från principiell synpunkt framstår som motiverat. Det bör nämligen framhållas, att revy föreställningar — liksom kabareter och varietéer — i det allmänna medvetandet framstår som typiska nöjeställningar. Ytterligare bör, liksom skedde år 1957, understrykas, att vissa gränsdragnings svårigheter kommer att kvarstå, även om revyerna fritas från skatt.

Trots de anförda betänkligheterna har jag emellertid, med hänsyn till erfarenheterna från tillämpningen, inte velat motsätta mig, att revyerna i princip undantas från skatteplikt. För att motverka riskerna för att på restaurangerna uppstår nya av nöjesskattebestämmelserna betingade underhållningsformer inom gränsområdet till kabaret och varieté vill jag emellertid föreslå, att skatteplikten kvarstår för revyer, som ges i samband med utskänkning, d. v. s. i lokal där utskänkning av rusdrycker, öl eller alkoholfria drycker äger rum eller i omedelbart angränsande lokal med öppen förbindelse till utskänkningslokalen.

I enlighet med det förut anförda har inom finansdepartementet upprättats förslag till

- 1) *förordning angående ändring i förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt;*
- 2) *förordning angående ändrad lydelse av 5 § förordningen den 8 juni 1951 (nr 457) om särskilt bidrag till producent av svensk film, så ock om fortsatt giltighet av samma förordning; samt*
- 3) *förordning angående fortsatt giltighet av förordningen den 8 juni 1951 (nr 458) om tillägg till förordningen den 21 december 1945 (nr 823) om nöjesskatt.*

Jag hemställer, att förslagen måtte genom proposition framläggas för riksdagen.

Med bifall till denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställer förordnar Hans Maj:t Konungen, att till riksdagen skall avlätas proposition av den lydelse bilaga till detta protokoll utvisar.

Ur protokollet:
Alice Magnusson